

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1996.
БРОЈ 165 ГОДИНА VII

Српски радикали никада не пореде Милошевићев социјалистички режим безразложно са Брозом комунистичком диктатуром. Српска радикална странка једноставно указује да се ради о истим људима, који су само заменили придев "комунистички" за придев "социјалистички". Ово је био изнуђен потез у ери распада источног блока, којим је бачена прашина у очи светске јавности, загребана је форма, суштина није ни дотакнута. За домаћу јавност, ова власт никада није ни марила па се није превише трудила да сакрије своје право лице. Да бисмо доказали да и данас живимо у Брозна времена, да о нашим судбинама и даље одлучују исти људи, који се лествицама власти пењу истим методама као и пре педесет година, послужимо се биографијом Радомана Божовића, најнижег живог члана СПС-а, коме овај природни недостатак није сметао да се успне на један од највиших положаја у овој земљи. Председник Већа грађана Савезне скупштине је слика и прилика просечног младог скојевца који је, строго поштујући правила комунистичке хијерархије и обилато се користећи "националним кључем", успео да изгради "успешну" каријеру. Народ је на све то ћутао, само је испред његовог имена и незаслужених титула додао једно, заслужено слово – "К". Тако је Радоман постао Крадоман.

КАРИЈЕРА ЈЕДНОГ УПЉУВАНКА

Скице за портрет Радомана Божовића, или, Радоман Божовић – прототип социјалисте

Од ране младости, од матурске слике у излогу једне од врбашких бакалница, обећавао је да ће једног дана постати неко – српски националиста у црногорској народној ношњи.

Напуштањем никшићке гимназије, и доласком у чувену врбашку, започиње каријеру младог скојевца, тако што је више времена проводио у општинском комитету него у школским клупама. Наравно, већ тада је знао да време проведено у комитету и те како добро наплати. Ниједан професор гимназије није смео да упише изостанак младог скојевца, а камоли да му да слабу оцену за показано "знање". Његово повремено свраћање у гимназију било је, буквално, ноћна мора за тадашњег директора школе, као и за професоре. Никад нису били сигурни шта ће им, већ тада талентовани преварант – скојевац, Радоман саопштити, као став општинског комитета партије. Причају његови школски вршњаци да је најсрећнији дан за професоре гимназије био онај, када су малог Радомана видели у излогу продавнице, у једној од споредних улица. Многи од професора били су изне-

нађени и затечени чињеницом да и такав ученик може да матурира, а много година касније су сазнали и са каквим је успехом Радоман завршио гимназију. Вероватно је његово сведочанство већ тада било једна у низу партијских тајни, па се чувало у сефу комитета. Једини опипљив доказ да је похађао и завршио гимназију је матурска слика Радомана Божовића у црногорској народној ношњи. Разлог због чега се сликао у народној ношњи, лежи највероватније у чињеници да тада није имао довољно новца да купи "Армани" одело, којих данас има у изобиљу.

Тако блиставу научну каријеру, мали Радоман наставља на Економском факултету у Суботици, познатом као "Војвођанско-Скопски" универзитет. Користио је већ опробане методе, по принципу "више комитета – мање факултета", а сама чињеница да су се на овом факултету као и на скопском, испити полагали по кључу "ред Срба, ред Мађара, па Радоман, а између Русин или Словак", омогућио му је да стекне две дипломе. Једну у којој је просек оцена шест, а која је до

дана данашњег недоступна, и другу, са вишим просеком оцена, која се презентује јавности, а послужила је Радоману као услов за пост-дипломске студије. Стил похађања наставе и односа према професорима, као и полагање испита, задржао је из гимназијских дана, а једина промена била је у томе, што је од скојевца аванзовао у напредног студента – комунисту. Као председник партијске ћелије на факултету морао је не само да дипломира, магистрира, већ и докторира докторира на начин како то и сада чине челници владајуће странке. Јасно да је једино на овај начин и по оваквим критеријумима могао да постигне врхунац у области самоуправне економије.

По партијском кључу је добио катедру на факултету, мада није знао ни распоред просторија у згради факултета, а камо ли предмете, односно катедру коју треба да држи. Највећи успех у његовој "докторској" каријери – као професор ишколовао је многе "познате" кадрове СПС и ЈУЛ-а који су данас директори а који на дипломи имају више слова него што су за време свог студирања прочитали. Уобичајено је било за "професора" Божовића и његову тадашњу партију, да овако и школоване кадрове постављају на директорска места великих фирми, јер и

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

тада, као и данас, основни задатак партијских директора био је да покраду што више друштвеног богатства, како би партија, а највише њени челници били што богатији. Занимљиво је да је Божовић у својој богатој преварантској каријери једино остао, до данашњег дана "одан" професорском позиву, којег се није одрицао ни у доба највеће "славе" и "успеха". Исто тако, и задатак на факултету је остао исти: да школује што више превараната и лопова, који ће да пљачкају друштвене фирме, сељаке, пензионере, приватнике... Имена као што је Бошко Перошевић, а и друга и те како потврђују да онај ко дипломира код Радомана није мали лопов. Свима је већ познато да председник Извршног већа Војводине – Перошевић, поред тога што је "вундеркинд" (за једну школску годину завршио економски факултет и магистрирао) покрао је и опљачкао сељаке у Војводини, а све по стеченом знању код професора Божовића и по упутству Слободана Милошевића.

Као професор Универзитета у Суботици, Божовић је и те како имао могућности да на научној основи усаврши своју склоност за лоповлук и криминал. Већ тада је разрађивао системе како и на који начин што више опљачкати Војводину, а исто тако је имао у виду да те методе може применити на целој територији Србије.

Како је Радоман избегао заливање јогуртом

Од почетка студентских дана, преко пост-дипломских студија и професорске каријере – у Божовићевој глави се развила само једна можда вијуга више, управо она која недостаје пернатој живини: да не прља двориште. За разлику од садржаја, форма главе се није мењала – црногорска капа је и даље била на њој! У ужем кругу се експонирао као црногорски националиста, ваљда да што боље обави партијски задатак, какао би што више и успешније радио по Брозовском рецепту поделе Срба у Војводини, на Србе староседеоце, Србе дођошце, Србе – Црногорце, Србе – Босанце...

Иако се овај рецепт поделе показао неуспешним на подручју Војводине, крајем осамдесетих година, када српски народ схвата где лежи највећа опасност по њега, Божовић, негде на путу између Суботице, Врбаса и Новог Сада, врши летећу замену црногорске капе са српском шајкачом. Као и већина његових партијских, комунистичких, истомислљеника преко ноћи постаје српски националиста. Захваљујући сплету околности у данима "антибирократске револуције" није био на седницама покрајинског комитета у Новом Саду, непопрскан јогуртима од незадовољног народа, Радоман, на начин свосјтвен за голубове превртаче, долази на функцију председника владе Војводине. Једино што је тада спонтано и несвесно урадиоскинуо је десмо руком капу и ушао на главни улаз старе "бановине".

Доласком у Нови Сад одмах је изразио своју највећу жељу: Да буде висок и да доминира над Новим Садом – као Фрушка Гора. Због лошег мајстора та жеља никада није испуњена. Прву одлуку са места председника владе Војводине остварио је у фабрици огледала "Алба" из Новог Сада, а то је, да му се у стану и кабинету угради највеће огледало, како би могао да тренира и увекбава имитаторске способности у опонашању партијског идола – Слободана Милошевића. Ови свакодневни и упорни тренинзи нису омели врсног економисту и трговца туђом имовином да пљачка и продаје туђе жито. Интересантно је да је ову пљачку и продају јавно саопштавао на телевизији, наравно опонашајући при томе свога партијског вођу Милошевића. Истовремено сав овај одговоран посао није га ометао да победи неколико пута на, данас већ традиционалном, такмичењу за најбољег имитатора Слободана Милошевића, подредовним покровитељством кадровске комисије Социјалистичке партије Србије. Колики је значај овог такмичења, казује и чињеница да се оно одржава свакодневно, широм Србије, по чему озбиљно конкурише за улазак у Гинисову књигу рекорда.

Све време вршења функције председника владе Војводине настојао је да што више опљачка и покраде, јер то је један од начина напредовања на хијерархијској лествици Социјалистичке партије Србије. Све му је полазило за (и под) руком, осим да буде виши од Фрушке горе и већи лопов од Слободана Милошевића. Ненавикнут на поразе, одлучио је да Фрушку гору прода, а да упорним имитирањем "великог" вође једног дана буде што ближе њему, како би на тај начин постао "пљунута" копија. Продају Фрушке горе извршио је преко Ковиљка Ловре (бившег савезног министра за пољопривреду), који је према личном тврђењу, несвесно и без памети потписао уговор са непостојећом италијанском фирмом. Ова продаја је откривена и спречена захваљујући српским радикалима, који су на тај начин онемогућили пљачку, а и Радомана Божовића да порасте.

Најбољи имитатор у Београду

Као проверени и доказани пљачкаш и имитатор, без икаквих проблема унапређен је у председника владе Србије. Да замени не мањег лопова, али слабијег имитатора – Драгутина Зеленовића. Разлог постављења на ово место је и жеља Радомановог идола да најбољег имитатора има поред себе. Да гледајући његове хошталераје, може да се диви сопственим. Божовић у Београд није дошао без ичега: довлачио је све што је воз могао понети, а брза (Зеленовићева) пруга издржати. Убрзо је показао да је вредан места на којем се налази. Примењујући знање и искуство које је стицао пљачкајући Војводину, почиње да пљачка и пустоши народ у остатку

Србије. Инструкције и упутства добијао је од лидера Социјалистичке партије Србије, Слободана Милошевића, лично. Расписивањем Зајма за привредни препород Србије, фактички почиње званична пљачка по глави становника. Ову превару и пљачку је лично смислио и спроводио Слободан Милошевић, позивајући српски народ да својим зајмом помогне развој Србије, а највећу помоћ у спровођењу овог је имао у социјалистичким сецкесама, попут Радомана Божовића. Новац прикупљен од зајма пребачен је на Кипар и служи за привредни препород Кипра и за лично богаћење Милошевића, Божовића и осталих комунистичких мафијаша, а не за препород Србије.

Одмах затим, Радоман Божовић упада у монетарни систем државе, по упутству Милошевића, а пре Анте Марковића, што му доноси похвале од стране великог идола. Као и паре од зајма, и ова огромна девизна средства, завршавају на Кипру и на личним рачунима Милошевића и његових доглавника. Задатак Божовића је био не само да опљачка монетарни систем, већ и да девизе преда на чување данас легендарној Борки Вучић.

Маскенбал на граници са Хрватима

У паузама између пљачки, Радоман Божовић је облачио маскарно одело, као што је тада било модерно, обилазио гранична подручја са Хрватском позивајући при томе, јавно преко телевизије, српски народ на отпор према новоствореној усташкој држави. При томе је водио рачуна да, од речи до речи цитира Слободана Милошевића, да ће сви Срби живети у једној држави, као и да председник Србије и његова социјалистичка партија никада неће окренути леђа српском народу. Тако је приликом посете Општини Ошаци, на западу Војводине, изјавио да је Србија довољно економски јака да може да издржи дугогодишњи рат, а да је војно способна да у сваком тренутку прискочи у помоћ српском народу у Хрватској и да рат заврши, како рече тада Божовић, за четрдесет осам сати. Већ тада је било јасно да је текст (а понашање се подразумева) добио од Слободана Милошевића. Јер, логично је, устанак Срба у Хрватској учвршћивао је Милошевића на његовој функцији у Србији. Божовић је све то само потпиривао. Што је јачи велики газда, веће су и могућности за пљачку. Можда је коинциденција, што је тада председник Општине Ошаци био Бошко Перошевић, данас потпредседник Социјалистичке партије Србије и председник владе Војводине. А сигурно је да је исти на функцији председника општине, лично учествовао у наоружавању Срба у Хрватској. Као што је сигурно и тачно да су изјаве Радомана Божовића као и Слободана Милошевића само преваре и лажи за српски народ. Показало се да за четрдесет осам сати, једино Милошевић

може да преда, изда и изгуби Републику Српску Крајину и део Републике Српске, да може да уведе блокаду на Дрини, да може да преда Славонију и Барању... Србија је данас толико опљачкана, ојађена, осиромашена, војно ослабљена и понижена захваљујући Милошевићу и Социјалистичкој партији да и сама не може да се економски и војно супротстави и одбрани.

Налазиште нафте у "Југодрву"

У то време када је скидао униформу, боље речено, мењао длаку, Радоман Божовић је обилазио и проналазио нафтоносна поља на северу Србије. Приликом једног извиђања у околини Турије, недалеко од Новог Сада, захваљујући високим потпетицама, односно комплексу нижег раста пронашао је, како рече, нова налазишта нафте. Пошто је саопштио ту информацију партијском шефу, "слеђени" је проценио да таква превара чак ни њему не би пала на памет, па је одлучио да он лично отвори за јавност нову бушотину која се и данас интерно зове "Божовићев блокеј". Ово, и овакво склањање Радомана из јавности, ни мало му се није свидело, а поготово када је у питању проналажење нафте. Али, морао се помирити са чињеницом и народном изреком "И над лоповом има лопов". Међутим, Радоман је наставио са истраживањем нових извора нафте, али поучен искуством из Турије, ново извориште дуго није откривао свом шефу и идолу. За неверовати је, али истинито, да је пронашао нафту у "Југодрву". Ово извориште је користио дуго времена и тек на крају одлучио да први јави идолу о свом открићу. У почетку је и сам идол размишљао да пријави овакво откриће, као своје лично, одбору за доделу Нобелове награде. Након дужег размишљања, ипак је одлучио да позове јавног тужиоца и да му пријави овај случај. Тако је Радоман, на крају од првог постао трећепутужени на судском процесу, познатом као "министарска афера". Директор овог нала-

зишта нафте ("Југодрво") Добрашин Ралевић је заједно са министрима из Божовићеве владе – Савом Влајковићем и Велимиром Михајловићем имао задатак да обавља физичке послове, а министри, уз физичке још и финансијске послове. Главни шеф је у почетку био Божовић, а касније, што је било за очекивати, Милошевић. О капацитетима овог изворишта нафте најбоље сведоче на суду дате изјаве министара Влајковића и Михајловића, да су за релативно кратко време, од нафте зарадили 2.184.000 немачких марака. Касније су њих двојица зарадили и по четири године затвора, али ову зараду у годинама затвора нису до сада имали прилике да искористе, захваљујући Слободану Милошевићу. Интересантно је подсетити се да је за ову аферу везана и серија "самоубистава из заседе" људи који су били директно везани за оперативну набавку нафте (нпр. директор Ралевић). Процена Слободана Милошевића је била да се ово "извориште", као и детаљи око финансијске користи не дају у јавност, већ да се испитају све могућности како да девизе заврше у његовом џепу. Пошто се уверио да је Радоман Божовић, "мала справа, ал' велика превара", одлучио је да читав случај преда тужиоцу. Суђење актерима ове афере (само министрима) познато је и по изјави судије приликом обраћања оптуженим министрима Влајковићу и Михајловићу: "Овде има места само за двојицу". Колика је и каква фарса било ово суђење, најбоље говоре детаљи који су објављени у јавности, захваљујући српским радикалима, након признања Влајковића да је новац зарађен од препродаје нафте доносио и давао лично Радоману Божовићу, у аутомобилу, и при томе навео тип и регистарски број Божовићевог аутомобила. Министар унутрашњих послова Зоран Соколовић је лично демантовао Влајковића да такав аутомобил, са том регистрацијом постоји. Исто тако, упечатљива је и изјава Михајловића, из које се јасно види да су девизе од нафте делили са Радоманом Божовићем, као и то да су Михајловића, истражни органи МУП-а Србије, приликом привођења преварили, рекавши му да је Слободан Милошевић ухапшен и да су радикали преузели власт, након чега је Михајловић, готово плачући признао све. Највероватније је имао у виду да је, ако је то тако као што су му саопштили, његов лоповлук занемарљив у односу на Радомана Божовића, а миноран у односу на лоповлук Слободана Милошевића. Читав случај се завршио тако што је Милошевић приморао двојицу министара да прихвате оно за шта су криви, али и оно за шта нису, јер Милошевићева процена је била да, ако оптужи Радомана и изведе га на суд, следећи оптужени је лично он! Наравно да је проценио да ће ово и овакво суђење, њему и његовој Социјалистичкој партији у тој изборној години донети изборне поене из пре-

дизборног обећања о сузбијању криминала.

Чупање бркова на Радоманов начин

Показало се да "жртвовањем" само министара-лопова и заштитом криминалца Божовића, Милошевић наставља континуитет своје криминализоване власти. Сам Божовић је био уверен да га његов идол неће издати, јер се и даље по обиму и начину опљачке, коју је чинио, високо котирао на ранг-листи њихове партије, а код газде Милошевића, поготово. Имао је увек у виду да је унутар СПС-а конкуренција велика, када је у питању лоповлук: да су Шаиновић, Марјановић и Томић не мањи лопови од њега, али да заједничке опљачке и криминал, његов и Милошевићев, одржавају обојицу на функцијама председника. А и сама чињеница да је код народа остало довољно девиза и динара уливала му је сигурност, да док "шеф" не нађе већег и спретнијег сецикеса од Радомана, неће га мењати. Безброј је преварених и опљачканих грађана у Србији, као што су девизне штедише, пензионери, радници, којима је Радоман, уз подршку и помоћ свога газде завукао руке у џепове. У опљачку сељака Божовић је кренуо са већ испробаним и провереним методама Социјалистичке партије Србије, које је наравно смислио Милошевић. Пословне банке су натеране да откупљују жито од сељака, исплата је вршена у више рата, помоћу такзованих записа, познатијих под називом "сад, га видиш, сад' не видиш". Уз то, ниска откупна цена, која се по правилу саопштавала пред жетву или у току саме жетве, као и високи порези – и ето нове "победе" Радомана и његовог шефа! Подразумева се да, као и све додашње опљачкашке успехе Милошевића, Божовића и СПС-а прати Радиотелевизија Србије. На челу ове "куће" налазио се тада, како га назва Томић, "Муцави и плиткоумни тузач кафанских певачица" – Милорад Вучелић. Надимак му је дугачак, али је у складу са арапско-оријенталним понашањем Вучелића, управо онаквим да пружи инспирацију његовим кафанским миљеницама или, како их већ неко назва, "утешитељкама Вучелићевог језика".

Стамбени проблем је решио у свим местима у којима је живео и радио, а и у доста места у којима није никад ни боравио. Наравно да је његово власништво над толиким стамбеним објектима – трајно. Теже је набројати имена места у којима поседује станове него набројати имена свих општина у Савезној републици Југославији! Вероватно и због тога, што је и у овом виду криминала прешао границе наше земље. Једно је ипак сигурно, да у Републици Српској не поседује ни један квадратни метар стамбеног простора. Осим стана и куће у Новом Саду, што показују статистички подаци, присвојио је и вилу на Дедињу, власништво БЈР Македоније (истина, по-

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел
Генерални директор
Александар Стефановић
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног и одговорног уредника
Огњен Михајловић
Редакција
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Драгољуб Стаменковић,
Коста Димитријевић
Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић
Карикатуре:
Синиша Аксентијевић
Тираж: 300.000
Штампа
штампарија "Етикета"
Коњевини-32000 Чачак, тел. 032/53-949

Српска радикална странка представља се на II програму РТС-а у недељу, 20. октобра 1996. године, са почетком у 21 час и 50 минута.

Учествују: Др Војислав Шешељ, Томислав Николић, Маја Гојковић, Јоргованка Табаковић и Александар Вучић

одредбама Јосипа Броза). Брозов наследник Слободан Милошевић, дао је Радоману као део награде, за успешно обављене пљачке и преваре сопственог народа. Можда је ово било и превише, за малог Радомана, јер за откуп виле је морао да издвоји неколико хиљада марака. Но, Милошевић је својим примером показао како то треба урадити, а да при томе и вила и марке остану. Он је као председник Србије, по функцији, добио на коришћење вилу од неколико стотина квадратних метара и захваљујући свом банкарском знању и везама, откупио, тако, уместо да плати "пар" хиљада марака, сачекао је инфлацију (вероватно му је неко дојавио) и када се тих пар хиљада обезвредило, платио је неколико марака, али у динарима. По угледу на газду, пошто је "пљунути" он урадио је исто и Радоман. Само што је на овом случају желео да докаже, да је као самоуправни политички економиста, способнији и снажљивији од правника – банкара, па узео вилу, а ни динара није дао. И као што то увек бива, таман се један лопов смеистио, кад кроз прозор упадају други: Шаиновић, Марјановић, Томићи и слични.

Аргументи српских радикала први пут у Скупштини

У народу се све више причало о лоповлукима и преварама Радомана Божовића. Причало се о повезаности у криминалу Радомана Божовића и Слободана Милошевића. У Народној скупштини Републике Србије изабран је први, и тада једини посланик Српске радикалне странке – Војислав Шешељ који је редовно приликом својих излазака за говорницу, у директним ТВ преносима, аргументовано говорио о криминалу Радомана Божовића, и криминалним радњама Социјалистичке партије Србије. Милошевић је већ тада био свестан чињенице да не може више да задржи оптужбе и заштити своју копију на функцији председника Владе, па се одлучио на, за њега традиционални потез, расписао је нове републичке изборе. Након избора, у новом скупштинском сазиву, именовао је и новог председника Владе, наравно изабраног на основу критеријума СПС-а: "нови мора бити гори од претходног". Име које је по овим критеријумима задовољило и Милошевића и СПС је Никола Шаиновић. Време је показало да је Шаиновић оправдао указано поверење и да је "добро" обављао функцију, али да је Милошевић био у праву, када је осећајући опасност од Српских радикала,

склонио Божовића, јер у новом скупштинском сазиву Српска радикална странка је имала 73 посланика, чију снагу је осетио на својој кожи Шаиновић, а Милошевић први пут доживљава пораз, и распушта скупштину.

За учињене услуге великом вођи Божовић, препуних цепова одлази на нову и репрезентативнију функцију – председника скупштине Југославије. Унапређењем Божовића и постављањем на ову функцију, Милошевић је јасно ставио до знања, пре свега онима који су свој глас дали њему и његовом СПС-у, а поготово члановима СПС-а, да њихово поверење награђује. Милошевић је показао да га најмање интересује оно што народ мисли и прича, као и докази МУП-а. Демократија и парламентаризам, који никад нису били својствени диктаторима калибра Милошевића, овим постављањем су били угрожени, а јасно је стављено до знања да ће и оно мало демократије преко Божовића угушити. Лично Божовићу овај задатак није представљао проблем. И сам је као и Милошевић персонификовао врх криминала Социјалистичке партије, а лично је био идол многим криминалцима и лоповима из СПС-а. На најбољи начин је презентирао, како СПС штити криминал и криминалце. Сетимо се само, како је покушавао да као председавајући на седницама већа грађана направи опструкцију, изазове прекид седнице на којима се расправљало о криминалу и лоповлуку почињеном од стране генерала Животе Панића, Дафине Милановић, Јездимира Васиљевића и сличних. Дрско и арогантно, по угледу на свог идола, кршећи све одредбе пословника о раду скупштине, настојао је да заштити своје и Милошевићеве пријатеље – лопове, као што је генерал Панић, који је за рачун приватне фирме свог сина, пљачкао и пребацивао новац из војног буџета. Затим, кућног љубимца породице Милошевић – Марковић – Дафину Милановић, која је опљачкала и ојадрила народ уз одобрење и подршку СПС-а.

Заливање од којег није порастао

Пошто се и сам Радоман уверио, да све што прочита, већина прихвата, почео се сам себи, пред огледалом дивити, па је то и пред камерама више пута показивао, на тај начин што је удишући превише ваздуха, уз већ постављене нарамнице у "Армани" оделу увек добијао у ширини, а никад на висини, јер је то и по свим законима природе немогуће. То "прљаво лице" је добило и нови задатак од Милошевића: да спречи српске радикале, да са скупштинске говорнице кажу истину о издаји и криминалу, кукавичлуку Слободана Милошевића и болести његове супруге – Мире Марковић. Показало се да је Милошевић, ипак преценио домете своје копије. Толико укљан образ није могла да опере ни чаша воде, којом је посланик Драшко Марковић полио Радомана Божовића. Према речима Марковића, није му био проблем, да на основу смрада који се шири од стола председавајућег, намирише где се налази Божовић. Јер да се, како рече Марковић, ослонио на чуло вида, тешко би могао да види политичку и људску минијатуру, каква је Божовић.

То лице је упорно искључивало микрофон, прекидало седнице, ниподаштавало и вређало савезне посланике. И када се чинило да овом криминалцу нико не може стати на крај, на велику радост свих нас, Војислав Шешељ је извукао кабал из прекидача који је Радоман самовољно поставио, како би искључивао микрофон на говорници. Пошто ни ово није било довољно да се дрзник култивираше и уразуми, Војислав Шешељ је био принуђен да на увреду од стране Божовића, одговори истом мером. Шешељ му је испунио животну жељу, па је Радоман осим што је зарђао, сада и пљунути преседник.

Ово је био некролог једном зарђалом шрафу социјалистичке лоповске машине који и даље седи на функцији председника Савезне скупштине, очекујући да заједно са својом машинеријом, оде у старо гвожђе историје.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке

ЦЕНТРАЛНИ МИТИНГ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE

**одржаће се у четвртак, 31. 10. 1996. године,
испред Савезне скупштине
са почетком у 17 часова**